

РЕШЕНИЕ

№ 1849

гр. София, 13.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **14146** по описа за **2019** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ДИТ-С. срещу решение от 05.09.2019 г. по НАХД № 6546/2019 г. по описа на СРС, НО, 7 състав. С оспореното решение е отменено Наказателно постановление № 22-005655/01.04.2019 г., издадено от директора на ДИТ-С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон. Моли се оспореното решение да бъде отменено, като бъде потвърдено издаденото НП.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. Х., който поддържа касационната жалба. Моли оспореното решение да бъде отменено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът - [фирма] – в съдебно заседание се представлява от адв. Г., която оспорва касационната жалба. Моли същата да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Ю., който счита касационната жалба за неоснователна и моли същата да бъде оставена без

уважение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, X касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл.211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на инстанционен контрол по чл. 208 от АПК съдебно решение и е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо и неправилно.

Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по отношение на посочените касационни основания по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

С решение от от 05.09.2019 г. по НАХД № 6546/2019 г. по описа на СРС, НО, 7 състав е отменено Наказателно постановление № 22-005655/01.04.2019 г., издадено от директора на ДИТ-С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че при извършване на последваща проверка по изпълнение дадени предписания на основание чл.404 ал.1 т.1 от КТ с протокол за извършена проверка с изх.№ПР1734069 от 27.07.2018г. на [фирма], било констатирано, че дружеството, в качеството си на работодател, не бил изпълнил предписание под № 2, а именно: „Средната продължителност на седмичното работно време на работещите на длъжност „шофьор на автобус“ да не надвишава 48 часа, съгласно разпоредбата на чл.4 ал.1 от Наредбата за организация на работното време на лицата, които извършват транспорти дейности в автомобилния транспорт“. Предписанието било с преустановителен характер, със срок на изпълнение 28.07.2018 г. В хода на проверката в ДИТ-С. бил представен „работен дневник“ за месец декември 2018 г. на Д. Г. К., работещ на длъжност „шофьор на автобус“ със сл.№9719, от който се установило, че за периода от 10.12.2018г. (понеделник) до 16.12.2018г. (неделя) вкл.същият бил отработил 59.14 часа за една седмица, като административното нарушение било извършено на 17.12.2018г. в поделение „Автобусен транспорт – 2 М.“ към [фирма] и констатирано на 19.02.2019. С горното била нарушена разпоредбата на чл.415 ал.1 от Кодекса на труда (КТ), поради което, на основание чл.416 ал.5, вр.чл.415 ал.1 от КТ.

Издаден бил АУАН № 22-005655/19.02.2019 г.

Въз основа на съставения АУАН било издадено Наказателно постановление № 22-005655/01.04.2019 г.

Фактическата обстановка СРС е установил, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Съставеният АУАН и издаденото НП отговарят на изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Същите са съставени от компетентни органи и при спазване на процесуалните правила. Неправилен е изводът на СРС, че при издаването на АУАН не е спазен срокът по чл. 34, ал. 1, тъй като датата на извършване на нарушението е била предварително определима, а нарушителят е бил известен и АУАН е следвало да бъде

съставен най-късно до 28.10.2018 г., т. е три месеца след изтичане на срока за изпълнение на даденото предписание. За да бъде образувано административнонаказателно производство следва да бъде безспорно установено извършено нарушение. В случая, неизпълнението на даденото предписание е констатирано при повторна проверка, резултатите от която са обективирани в Протокол изх. № ПР1903190/19.02.2019 г. Едва след нейното приключване е установено неизпълнението на даденото предписание, поради което АУАН е издаден в законоустановения срок, съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗАНН.

Посочването на имената на различни работници в протоколите от извършените проверки и в АУАН не са основание за отмяна на НП. Даденото предписание касае работещите на длъжност шофьор на автобус, поради което надвишаването на законоустановеното седмично работно време от което и да е от тези лица представлява неизпълнение на даденото предписание.

Видно от доказателствата по делото, [фирма] не е изпълнило задължително предписание № 2, дадено му с Протокол за извършена проверка, връчен на 27.07.2018 г., като срокът за изпълнение е бил до 28.07.2018 г. След извършена последваща проверка, документирана с Протокол, връчен на 19.02.2019 г., административният орган е установил, че даденото предписание относно продължителността на извънредния труд на работещите на длъжност шофьор на автобус да не надвишава размера на разрешената продължителност за една седмица – 48 часа, все още не е изпълнено. Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Субект на нарушението е всяко лице, което е носител на задължението, възложено с предписанието. Неизпълнението на предписанието, установено при последваща проверка, документирана с Протокол от 19.02.2019 г., е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ. Като адресат на предписанието касаторът е и субект на нарушението, поради което отговорността му е реализирана правомерно.

Съгласно разпоредбата на чл. 404, ал. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и чл. 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, като съгласно т. 1 от нормата такива са и задължителните предписания на работодателите. В чл. 405 от КТ е указано, че тези принудителни административни мерки /в т.ч. и задължителните предписания/ подлежат на оспорване по реда на АПК. В този смисъл, дадените задължителни предписания имат характера на индивидуален административен акт и подлежат на самостоятелен контрол. В настоящия случай липсват доказателства, така дадените от контролния орган предписания да са били оспорени, поради което следва да се приеме, че същите са влезли в сила и подлежат на изпълнение. След като не са били изпълнение в указания от контролния орган срок, безспорно [фирма], като работодател е осъществил състава на административното нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ, съгласно който текст, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. В случая е определена имуществена санкция от 1 500 лв., който е в законоустановения минимум и не следва да бъде намалена.

Въз основа на изложеното, касационната жалба е основателна. Обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо, но неправилно следва да бъде отменено.

Предвид изхода на делото, на основание чл.63 ал.3 /нова –ДВ бр.94 от 2019г./ от ЗАНН разноси се дължат на касационния жалбоподател по реда на АПК, които са своевременно заявени. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на касатора следва да бъдат присъдени разноси в размер на 80 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Като съобрази горното и на основание чл. 221, ал. , предл. 1 от АПК, във вр. чл.63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, X касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 05.09.2019 г. по НАХД № 6546/2019 г. по описа на СРС, НО, 7 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 22-005655/01.04.2019 г., издадено от директора на ДИТ-С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-005655/01.04.2019 г., издадено от директора на ДИТ-С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на ДИТ-С. сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: